

## 2. kapitola

### Leo

Som si vedomý faktu, že priama cesta do školy je iná, ako tá, ktorú každé ráno absolvujem. Pokojne by som mohol vyzdvihnúť Marca a šli by sme spolu, býva presne v štvrtom dome od nás. Marco by ale aj tak radšej chodil do školy s Reginou než so mnou, no nie? No Regina nebýva tak blízko, takže má smolu. A ja radšej chodím inou cestou. A áno, sme malé mesto, dosť malé na to, aby sme sa všetci viac či menej poznali. Takže keď vám napríklad v dvanástich vyletí spod nôh skejtbord a vletí vášmu susedovi rovno do dverí na terasu, kde zanechá prasklinu, vôbec vám nepomôže, že zmiznete ako para nad hrncom. Bertramovi to aj tak prišla vykvákať prakticky celá ulica.

Počasie v to ráno bolo naozaj nepríjemné. Vločky sa ako ihličky zabodávali rovno do tváre. Na chodníkoch už vytvárali tenkú bielu vrstvu, ale zatiaľ nesnežilo tak husto, aby z toho boli poriadne záveje. Ruky som mal zarazené do vreciek parky, na hlave kapucňu a isteže, dochádzalo mi, o čo pohodlnejšie by bolo zvoliť najrýchlejšiu cestu, ale nedalo mi to. Rutina je rutina. Zakaždým sa radšej vyberiem predĺženou trasou, Marcov dom úplne obídem. Aj dnes som sa vliekol po chodníku, ktorý viedol popri starej tančiarni.

A tiež som sa rovnako ako vždy zastavil.

Odkedy si pamätám, stará tančiareň ma fascinovala. Bola to stará a architektonicky pôsobivá budova, ktorá pripomínala sto-ročnú dámu s oblúkovými očami ťahajúcimi sa až po poschodie dohliadajúcu na celé mesto

Pre akýsi problém so statikou sa tanečná sieň už desaťročia nepoužívala. Okná sa skrývali pod hrubou vrstvou špiny, ktorú však na niektorých miestach aspoň sčasti zmyl mokrý sneh. Ladové vločky olizovali nielen okná, ale aj ozdobné dvojkrídlové dvere a zanechávali v špine cestičky. Budova kedysi pulzovala hudbou a tancom. Aby som presnejšie vysvetlil, čo ma k nej priťahuje, musím zdôrazniť, že som introvert. A knihomol. A pesimista, ako mi neustále vyhadzuje na oči William, hoci ja by som skôr prijal označenie „mladý muž s realistickým pohľadom na svet“. Mix, ktorý však vytvára moju osobnosť, spôsobil, že ma tančiareň nielen pozývala, popravde, najradšej by som v nej býval. Prejsť okolo nej bolo čosi ako môj malý rituál. Predstavoval som si, ako sa do nej nasťahujem a stanem sa netitulovaným pánom mesta. Na Instagrame bola minulý mesiac populárna bookstagramerská zvuková stopa – „Uhhh, so that's what I'm talking about“ – a v pozadí bol zvuk lejaku. Takže presne toto. Kniha a mizerné počasie. Ultimátna kombinácia. Navždy.

Každý má nejaké sny. A ja len tak mimochodom snívam o vlastnom pustom ostrove.

Lenže dnes sa ktosi mihol za oknami. Sivastý tieň, ktorý sa stiahol do útrob tančiarne ešte skôr, ako som si stihol uvedomiť, kto to je.

Ohryzok mi však nervózne poskočil. Žeby sa v mojej milovanej tančiarni usadil bezdomovec?!

A potom som čosi začul.

Sláčikovú hudbu.

Alebo skôr čosi, čo sa ňou možno chystalo byť. Z útrob ľudoprázdnej tančiarne sa totiž ťahal vysoký zvuk, sláčik zapretý o napnuté husľové struny. Vyludzoval dlhý nariekavý tón, z ktorého mi na zátylku vstávali vlasy dupkom. No do pekla! Asi som pozeral priveľa hororov, pretože mi nenapadlo nič logické, prečo sa z opustenej budovy ozývajú husle. Ale vnútorný hlas mi nakázal – *Bež!* Viac som nepotreboval. Obrátil som sa a uháňal preč.

Vločky mi ako malé zákerné beštie vrážali rovno do očí a kapučňa mi skĺzla z hlavy, ale nedokázal som zastaviť, až kým som nebol takmer v cieli. Poháňal ma pocit klíčiacej zrady. Zrady, že moje najobľúbenejšie miesto ktosi infiltroval a pri vlastnil si ho!

Za krkom mi skončila ľadová snehová guľa, ktorú niekto akýmsi zázrakom zoškriabal zo zeme a počkal si na správnu príležitosť, keď vkročím na pozemok školy. Vydralo sa zo mňa príšerné zaškriekanie a panika, s ktorou som sa jej snažil zbaviť, ale výsledok bol, že sa iba skĺzla hlbšie za sveter a ako malý elektrický šok mi ochladila spotený chrbát. Marco sa rehotal ako šialený (a nielen on! A nikdy mu to nezabudnem, to prisahám!!!), takže som sa otočil s najvražednejším pohľadom, akého som bol schopný.

„Ty si fakt pako!“

Iba ma stiahol za kapučňu bližšie k sebe a v povznesenej nálade ma vliekol ku vchodu.

„Nikdy ma neomrzí rýpať do takého slniečka, akým si ty, Leo,“ ironicky podotkol. „Koleduješ si o sneh za krkom, vieš o tom, však? Stačí sa na teba pozrieť. Naštvaný, zhrbený. Už ti chýba len tá snehová guľa rovno medzi oči, nech máš dôvod tváriť sa, akoby si vyliezol z jaskyne po dlhom zimnom spánku.“

„Skončil si?“ zasyčal som a ak mám pravdu povedať, ďalej sa tváril presne tak, ako opísal.

Marco si stiahol fialovo-zelenú čiapku so žltým brmbolcom, čo mohol byť jedine výsledok Regininých nákupov, a do očí mu spadli prerastené gaštanové vlasy, ktorých sa však tiež nedotkne žiadny kaderník, kým nezavelí Regina. Marca mala pod palcom výhradne ona a ja si počkám na svoju príležitosť, aby som mu to mohol chrstnúť do ksichtu.

Vmiešali sme sa medzi ostatných študentov a nechali sa ďalej unášať ľudskou vlnou až dovnútra školy, ľahostajne a nezaújato, ako takmer vždy dva týždne pred začiatkom vianočných prázdnin.

Zhrňme si to. Bol som v strese. Ale! Profesorka vyzerala, že je v pohode, spolužiaci vyzerali, že sú v pohode, aj Marco vyzeral, že je v pohode, dokonca šaškoval s kusom pokrčeného hárku, ktorý vytiahol zo sklenenej nádoby na katedre, a kopal si ho špičkou topánky do výšky, až kým sa nedostal späť na svoje miesto. Takže zasa som mala iba ja problém postaviť sa a vyžrebovať si spolužiaka, pre ktorého sa stanem Tajným Santom. Prišlo mi to absolútne trápne. S kamenným výrazom som vytiahol z nádoby pokrčený papier a čo najrýchlejšie som si sadol. Profesorka si celú akciu obhájila ako výbornú príležitosť zmierniť napätie, ktoré sa v triede občas vyskytlo (klasika: športovci a kočky verzus šprti a šprtky... a ja proti všetkým), a možnosť lepšie sa vzájomne spoznať.

„Prosím, prosím, prosím, nech je to Marco,“ zašepkal som si sám pre seba.

No ešte kým som hárok vyrovnával, čosi vo mne zostalo úprimne prekvapené, že v skutočnosti neviem, aká drobnosť by Marca naozaj potešila.

Na papieri však svietilo meno „Cora“.

Čože? Asi milisekundu som nemal ani tušenia, kto to je. Potom som sa automaticky obrátil a obzrel cez plece. Naše pohľady sa spojili, akoby telepaticky vycítila, že som si ju vyžreboval.

Sedela v poslednej lavici pri okne.

Nevedel som presne, čo si o nej myslieť. A nebol som jediný. Pôsobila tak trochu ako sivá myška, mala hnedé vlasy s hustou ofinou zastrihnuté na páža, používala iba lesk na pery a dnes si obliekla batikovaný rolák. Ruky mala prekrížené na hrudi, čo bol jej každodenný obranný postoj, a v tej chvíli celá zmeravela a bez žmurknutia a akejkolvek emócie mi hľadela do očí.

S rodičmi sa sem prísťahovala len prednedávnom. Chápal som, že zmeniť školu v juniorskom ročníku, teda ani nie rok pred